

imellem. Det første var Spørgsmaalet om Ojenindfaldelse. Der var saavel den ærede Ordfører som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) meget tilfreds over, at her kunde man dog ikke tage de Saglyndige til Indtægt for Mindretallets og Regeringens Mening, da de Saglyndige i denne Sag vare uenige, men forsaavidt ere de Saglyndige dog ogsaa enige i denne Sag, at begge de Saglyndige, der have udtalt sig, saavel det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Luzen) som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Navn) ere enige i det meget væsentlige Punkt, at Flerallets Forslag er i høj Grad ubehødig, thi vel mente det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds, at man nok kunde gaa bort fra Ojenindfaldelsen, men kun under bestemte Forudsætninger, under bestemte Betingelser, som det ærede Flertal negter at ville gaa ind paa; altsaa maa man ret beset sige, at de Saglyndige ere enige ogsaa i dette Spørgsmaal lige overfor Flerallet. Imidlertid skal jeg indrømme, at ogsaa jeg kunde meget godt tænke mig, at man paa dette Punkt kunde komme til en Overenskomst. Det er meget muligt, at det Forslag, som Flerallet i denne Sal havde stillet for nogle Aar siden, var et Forslag, som kunde bruges, og hvis jeg ikke tager feil, var det dette Forslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds mente at kunne slutte sig til, men naar det ærede Flertal opstiller et helt nyt Forslag, kan der naturligtvis for os i denne Sag ikke være Spørgsmaal om at gjøre Andet end at holde os til Regeringens Forslag. Der er i denne Sag, det vil jeg indskyde som en Bemærkning, talt overordentlig meget om Saglyndighed, og jeg kan godt give den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) Ret i, at man ogsaa altsor meget kan fremhæve Saglyndighedens afgjørende Indflydelse paa en saadan Sag, thi det er ganske vist, at Rigsdagen nærmest maa siges at repræsentere den fædte Sands og altsaa maa ligeoverfor Fordringer fra Regeringens Side stille sig paa det Standpunkt, forekommer det mig, at sige: „dette Forslag er meget for dyrt, det kunne vi ikke gaa ind paa. Vi maa fordrø Indskrænkning af dette Forslag; det forlanger saa store personlige Byrder af Befolkningen, at vi ikke kunne gaa ind derpaa.“ Da kan det ikke nytte, at de Saglyndige komme og sige til os: „det er absolut nødvendigt at gaa saa vidt;“ da maa man stille sig paa det Standpunkt at sige: „I maa slaa Noget af.“ Det kan jeg forstaa, men jeg forstaaer ikke, at man her fra Folkethingets Side vil gaa ind paa en egentlig Organisation af de forskellige Værn — og det er just det, man vil — derved kommer man kun til at gjøre Skade; det turde Erfaringen have vist her i Landet, som i andre Lande; man kommer derved kun til at gjennemføre Love, der inter due. Det næste Punkt, der ligger os imellem, er det Spørgsmaal, om

der er givet et tilstrækkeligt Antal Officerer eller Underofficerer i Flerallets Forslag. Der maatte man jo ogsaa ganske vist meget vel kunne komme overens. Ved indgaaende Forhandling om dette Spørgsmaal kunde man vel komme til et Resultat ved at slaa Noget af paa begge Sider, men rigtignok kun under den Forudsætning, at der ikke opstilles saadanne Betingelser for Overenskomstens Mulighed, som den ærede Ordfører stillede; thi han forlangte, om jeg forstod ham ret, at det skulde bestemte kunne bevises, at hver enkelt Besalingsmand, der foreslaas udover den mueligste Lov, er absolut nødvendig. Man vil jo næsten altid, naar en saadan Fordring opstilles, kunne komme med en eller anden Indvending og sige: „det kunde dog være, at den eller den Officer eller Underofficer kunde undværes.“ Ville de Herrer indtage en saa mistænksom Stilling, tror jeg oprigtig talt ikke, at det er Umagen værd at forsøge at komme overens med dem. Men i og for sig maa jeg indrømme, at dette Spørgsmaal om Officerernes Antal er et saadant, med Hensyn til hvilket der fornødtvis kan være Tale om at komme overens. Jeg kommer saa til Søforterne. Det forekommer mig mærkeligt, at der lægges en saadan Vægt derpaa fra Flerallets Side. Jeg er for mit Bedkommende af den Mening, at Søforterne bør blive under Landartilleriet, hvorunder de nu høre, og det af den Grund, at vi ere et lille Land, og at jeg derfor anser det for vigtigt at dele vort Artilleri mere end absolut nødvendigt. Jeg tror, at det er rettest at holde Artilleriet og den artilleristifte videnskabelige Dannelse saa samlet som muligt. Jeg tror, at det vilde være mindre heldigt, om man lod det hele store Artilleri — om jeg saa maa sige — hele det panserbrydende Artilleri gaa bort fra Landartilleriet og førte det over til Marinen, der neppe for Dieblisset er egnet til at modtage det — jeg mener ikke til at skyde med det, men til at anstille alle de væsentlig videnskabelige Undersøgelser, hvilke Kanoner man bør anskaffe, hvilket Krudt man skal bruge osv. Endelig kommer jeg til det fjerde Punkt, som for mig er det vigtigste, nemlig Spørgsmaalet om Søofficersskolen. Der betragter jeg det for mit personlige Bedkommende som en stor Feil, at man for nogle Aar siden gik bort fra det gamle Søfader-Akademi, thi det var en god Anstalt; den har bevist med sine Frugter gennem lange Aider at være god, saa at det vistnok var temmelig letindigt, at man gik bort derfra. Imidlertid var man maaske nød bertil efter Forholdene den Gang, men vil man gaa videre i Indskrænkninger som de Herrer, vil jeg haabe, at der overfor saadanne Forslag altid skal blive en saa bestemt Modstand, at de ikke skulle faae nogen Lov igjennem med saadanne Betingelser, og det skulde undre mig meget, om jeg ikke skulde faae Ret i, at dette ikke vil ske. Og vi, der staa paa et andet Standpunkt end Fler-